

Sygn. akt I C 1525/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2016 roku w G.

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G.

przeciwko E. Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. Z. na rzecz powódki Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im.(...) S. w G. kwotę 36 364,09 zł (trzydzieści sześć tysięcy trzysta sześćdziesiąt cztery złote i 9/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 26.06.2014 r.;
2. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. na rzecz adwokata M. P. kwotę 2 952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) w tym 552,00 zł (pięćset pięćdziesiąt dwa złote) podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jako pełnomocnik z urzędu pozwanej E. Z.;
3. odstępuje od obciążenia pozwanej E. Z. kosztami postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1525/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 czerwca 2014 roku złożonym do Sądu Rejonowego L.

– Zachód w L., powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, domagała się solidarnego zasądzenia od pozwanych J. Z. i E. Z. kwoty 36.364,09 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wyjaśniła, że w ramach prowadzonej działalności, na podstawie umowy z dnia 4 listopada 2013 roku udzieliła pozwanemu J. Z. pożyczki w kwocie 34.300,00 zł, za spłatę której poręczyła pozwana E. Z.. Z uwagi na niedokonywanie spłat rat pożyczki, powódka, po uprzednim wezwaniu pozwanego J. Z. do zapłaty zaległych rat pożyczki, wypowiedziała zawartą z nim umowę, czyniąc należność z niej wynikającą wymagalną z dniem 23 maja

2014 roku. Powódka wyjaśniła, że na dochodzoną przez nią kwotę składają się: niespłacony kapitał (34.130,85 zł), skapitalizowane odsetki naliczone do dnia wniesienia pozwu (532,21 zł i 1.482,03 zł) oraz nieuregulowane dotychczas opłaty (219,00 zł).

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym L. Z. w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazując rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G..

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 października 2014 roku pozwana E. Z. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu oraz ustanowienie dla niej pomocy prawnej z urzędu.

Na wstępie pozwana wskazała, że pozwany J. Z. zmarł w dniu 2 czerwca 2014 roku. W merytorycznym odniesieniu do żądań pozwu pozwana podniosła, że poręczyła za zobowiązanie współpозwanego – zmarłego J. Z. – znajdując się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli z uwagi na występujące u niej zaburzenia psychiczne, utrzymujące się u niej od 7. roku życia i powodujące przyznanie pozwanej stopnia niepełnosprawności. Pozwana, na prośbę zmarłego męża, złożyła podpis pod przedłożoną przez powódkę umową, jednak nie miała w ogóle rozeznania co do tego, aby zaciągała jakiegokolwiek zobowiązanie. Pozwana argumentowała także, że zawarcie umowy było wynikiem przestępstwa, którego dopuściła się A. S., a wobec której aktualnie toczy się karne postępowanie przygotowawcze. Z tej przyczyny wniosła o zawieszenie niniejszego postępowania.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w G. odrzucił pozew w stosunku do pozwanego J. Z..

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2010 roku powódka, podtrzymując dotychczas wyrażone stanowisko w sprawie, w pierwszej kolejności wskazała, że fakt śmierci pożyczkobiorcy nie zwalnia pozwanej z obowiązku zapłaty zobowiązania wynikającego z poręczonej przez nią umowy kredytowej, za spełnienie której – jako poręczyciel – była solidarnie odpowiedzialna. Powódka zakwestionowała przy tym, aby orzeczony wobec pozwanej stopień niepełnosprawności, przyznany z uwagi na niesprawność fizyczną, miał w jakikolwiek sposób rzutować na stan jej świadomości przy zawieraniu umowy kredytowej przez J. Z.. Powódka zakwestionowała także, aby okoliczność wprowadzenia pozwanej w błąd przy zawieraniu umowy przez osobę trzecią miała jakikolwiek wpływ na obowiązek zapłaty pozwanej.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2014 roku, sprostowanym na mocy postanowienia z dnia 17 grudnia 2014 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w G. ustanowił dla pozwanej E. Z. pomoc prawną z urzędu.

W piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 roku ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik procesowy wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części. Jednocześnie, pełnomocnik podtrzymał zarzut nieważności poręczenia umowy przez pozwaną z uwagi na jej stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, składając przy tym oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli dotyczącego poręczenia umowy pożyczki z dnia 4 sierpnia 2013 roku złożonego przez pozwaną pod wpływem podstępny wywołanego przez A. S.. Pozwana argumentowała, że jej niepełnosprawność jest spowodowana niedorozwojem intelektualnym. Pozwana, z uwagi na istniejące zaburzenia w rozwoju intelektualnym, nie zdaje sobie sprawy z tego, że kredyty i pożyczki należy spłacać, nie wie jakie konsekwencje wywołuje brak spłaty, a także, że swoim postępowaniem może narazić kogoś na szkodę. Odnosząc się natomiast do okoliczności podstępnego wprowadzenia w błąd pozwanej i jej zmarłego męża przy zawieraniu umowy pożyczki, pozwana wyjaśniła, że A. S., działając jako pośrednik kredytowy, nakłoniła pozwaną i jej męża do zawarcia umowy pożyczki, inkasując udzieloną na jej podstawie sumę i zapewniając, że sama ją spłaci i w imieniu pozwanej i jej męża rozwiąże umowę z powódką. Pozwana nigdy nie dysponowała środkami uzyskanymi z pożyczki.

W piśmie procesowym z dnia 17 marca 2015 roku powódka zarzuciła, że z przedłożonej przez pozwaną dokumentacji medycznej, w tym zaświadczenia lekarskiego

z dnia 24 czerwca 2014 roku, wynika, że u pozwanej rozpoznano jedynie lekki stopień upośledzenia umysłowego, a pozwana dotychczas nie wykazała, by w momencie składania oświadczenia o poręczeniu umowy faktycznie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, ani by między występującym u niej upośledzeniem umysłowym i skutkami tego zaburzenia w momencie składania oświadczenia o poręczeniu istniał jakikolwiek związek przyczynowy. Odnosząc się do kwestii związanych z podstępnym wprowadzeniem pozwanej i jej męża w błąd przy zawieraniu umowy przez pośrednika kredytowego powódka wyjaśniła, że na podstawie zawartej z pozwaną i jej mężem umowy dokonała wypłaty kwoty pożyczki na wskazany w umowie rachunek J. Z.. Co także istotne, początkowo pożyczkobiorca regulował należności związane ze spłatą należności wynikających z umowy, a zatem wraz z pozwaną miał świadomość konieczności regulowania obciążającego ich zobowiązania.

W piśmie z dnia 31 marca 2015 roku pozwana wystąpiła z wnioskiem o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w G. zwolnił pozwaną E. Z. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w G. oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie toczącego się postępowania.

Do momentu zamknięcia rozprawy A. S., zawiadomiona o możliwości wstąpienia do procesu w charakterze interwenienta ubocznego, nie złożyła żadnego oświadczenia w tym przedmiocie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2013 roku J. Z. zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G. umowę pożyczki konsumenckiej na kwotę 34.300,00 zł, która częściowo – do kwoty 13.248,00 zł – miała posłużyć na spłatę obciążających pożyczkobiorcę zobowiązań wobec (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.. Umowa została zawarta na okres od dnia 4 listopada 2013 roku do dnia 2 listopada 2023 roku. Spłata należności wynikających z umowy miała następować w miesięcznych ratach. W treści umowy (...) zastrzegł dla siebie prawo naliczania odsetek umownych, nie przekraczających progu odsetek maksymalnych, od zadłużenia przeterminowanego oraz obciążenia pożyczkobiorcy dodatkowymi kosztami związanymi z obsługą nieregulowanej terminowo pożyczki. W umowie został także przewidziany tryb jej wypowiedzenia.

Spłata pożyczki została poręczona przez E. Z..

/dowody: umowa pożyczki z dnia 4 listopada 2013 roku (k. 27 – 35), regulamin udzielania kredytów i pożyczek (k. 108 – 117), tabela prowizji i opłat (k. 118 – 120)/

W pierwszym okresie po zawarciu umowy pożyczkodawca spłacał obciążające go zadłużenie, ostatecznie jednak zaprzestając dokonywania spłat. Spłata ta nie została ponowiona nawet mimo kierowanych do J. Z. wezwań do zapłaty.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: harmonogram spłat pożyczki (k. 85 – 97), wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2014 roku (k. 98), zawiadomienie poręczyciela z dnia 16 stycznia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 99 – 102), ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2014 roku (k. 103), zawiadomienie poręczyciela z dnia 3 kwietnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 104 – 107)/

Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 roku Spółdzielcza (...)

– (...) im. F. S. w G. wypowiedziała J. Z. zawartą z nim umowę pożyczki, zachowując wynikający z umowy (...) – dniowy termin wypowiedzenia.

O fakcie wypowiedzenia umowy pożyczki został zawiadomiony jej poręczyciel.

/dowody: wypowiedzenie umowy z dnia 18 kwietnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 36 – 38), zawiadomienie poręczyiciela o wypowiedzeniu umowy z dnia 18 kwietnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 39 – 40)/

E. Z. legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności stopnia umiarkowanego, przyznanego jej na stałe.

/dowody: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 4 września 2014 roku (k. 58, 77)/

Choć u E. Z. występuje upośledzenie umysłowe lekkie z dobrą adaptacją społeczną, na dzień złożenia przez E. Z. oświadczenia dotyczącego poręczenia zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki zawartej przez J. Z. w dniu 4 listopada 2013 roku, nie znajdowała się ona w stanie sugerującym brak należytego rozeznania swoich działań.

E. Z. miała świadomość, że wraz z J. Z. chciała zaciągnąć zobowiązanie z umowy pożyczki i że należności z tej umowy miały zostać spłacone. Przy tym, E. Z. nigdy nie leczyła się psychiatrycznie.

/dowody: częściowo zeznania świadka M. M. (k. 162v), opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii (k. 181 – 186) wraz z opinią uzupełniającą (k. 210 – 212)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, w pozostałym zakresie ustalenia te czyniąc na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, częściowo zeznań świadka M. M. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Autentyczność zebranych w sprawie dokumentów oraz prawdziwość treści w nich zawartych nie była podważana przez żadną ze stron zastępowanych przez profesjonalnych pełnomocników, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd uznał dokumenty te za w pełni wiarygodne.

Sąd przydał moc dowodu zeznaniom świadka M. M. w tej niewielkiej części, która była zbieżna z pozostałym materiałem dowodowym, tj. opinią biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Jako że Sąd dysponował dowodem w postaci takiej opinii, niefachowe twierdzenia dotyczące stanu zdrowia pozwanej wyrażane przez jej córkę nie mogły stać się samodzielną podstawą dla ustalenia, czy w dacie złożenia przez pozwaną oświadczenia o poręczeniu umowy pożyczki pozwana znajdowała się w stanie wykluczającym jej swobodne i świadome działanie. Dlatego też, w tej części, w której zeznania świadka przeczyły ustaleniom opinii, Sąd nie oparł na nich swoich ustaleń oceniając je jako niewiarygodne.

Sąd w całości natomiast oparł się o wnioski sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Sąd nie miał wątpliwości co do jej fachowości ani rzetelności, tym bardziej, że sporządzenie opinii zostało poprzedzone wnikliwym badaniem stanu zdrowia psychicznego pozwanej i analizą dokumentów, które zostały zgromadzone w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Choć opinia biegłego była konsekwentnie kwestionowana przez pozwaną, ostatecznie w ocenie Sądu, zważając na dokonaną wyżej jej ocenę, biegły w sposób dostateczny wyjaśnił założenia swojej opinii, a zarzuty do niej stanowiły jedynie polemikę

z jej wnioskami. Sąd nie miał wątpliwości co do fachowości i wiedzy biegłego, dlatego

w jego ocenie, w okolicznościach niniejszej sprawy nie zaistniały podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego oraz zespołu biegłych psychiatry i psychologa.

W konsekwencji, wniosek o dopuszczenie takiej opinii Sąd oddalił na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2016 roku.

Istotnym jest przy tym, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem specyfika dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko do zgodności z zasadami doświadczenia życiowego, wiedzy powszechnej oraz logicznego myślenia (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 kwietnia 2003 roku, I ACa 65/13, LEX nr 1314669).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zapłaty należności wynikających z niespłaconej umowy pożyczki zawartej między nią a J. Z., spłatę której poręczyła pozwana E. Z.. Analiza wszystkich pism składających się na stanowisko procesowe pozwanej pozwoliła Sądowi na ustalenie, że jedynym merytorycznym zarzutem sformułowanym przeciwko żądaniu pozwu był ten odnoszący się do nieważności umowy poręczenia łączącej powódkę z pozwaną, a to z uwagi na znajdowanie się przez pozwaną w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli w chwili poręczania umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2013 roku.

Co do zasady, zgodnie z treścią przepisu art. 876 § 1 i 2 k.c., przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał, a oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie. Jak stanowi zaś przepis art. 879 § 1 k.c., o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika. Przy tym, zgodnie z treścią przepisu art. 881 k.c., w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd nie miał wątpliwości, że zasadniczo pozwana skutecznie poręczyła zobowiązanie J. Z. wynikające z zawartej przez niego umowy pożyczki, albowiem stosowne oświadczenie o poręczeniu złożyła na piśmie. W konsekwencji, za spłatę zadłużenia wynikającego z tej umowy ponosiła solidarną odpowiedzialność z J. Z., który ostatecznie – z uwagi na swoją śmierć – równowartości udzielonej mu pożyczki spłacić nie mógł.

Pozwana kwestionowała jednak, aby jej oświadczenie o poręczeniu było ważne, powołując się na wadę oświadczenia woli opisaną w treści przepisu art. 82 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, zmierzającego do ustalenia, czy w dacie złożenia oświadczenia o poręczeniu pozwana w istocie znajdowała się w stanie wyłączającym jej świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, ostatecznie doprowadziły Sąd do wniosku, że u pozwanej nie zachodziły żadne stany psychiczne opisane w art. 82 k.c. Czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd w całości oparł się o wnioski sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, które przyjął za własne. Biegły sądowy w sposób stanowczy wypowiedział się co do tego, że mimo występującego u pozwanej upośledzenia umysłowego, w dacie złożenia oświadczenia

o poręczeniu nie znajdowała się ona w stanie wyłączającym jej swobodne działanie. Za prawidłowością takich wniosków w ocenie Sądu dodatkowo przemawia okoliczność, iż pozwana nigdy nie leczyła się psychiatrycznie, a przynajmniej faktu prowadzenia takiego leczenia nie wykazała. W dniu 02 września 2014r to jest prawie rok po zawarciu umowy poręczenia pożyczki odbyła jedną wizytę diagnostyczną u psychologa. Cała przedstawiona przez nią dokumentacja medyczna datowana jest na czerwiec i wrzesień 2014 czyli powstała po dacie śmierci jej męża. W sposób stanowczy w opinii biegła stwierdziła, że choć pozwana ujawnia obniżenie funkcji intelektualnych i ukończyła szkołę specjalną to nie zaburzyło to jej jej funkcjonowania społecznego, czego dowodem jest to, że zdobyła zawód, przepracowała 30 lat w jednym miejscu pracy, wychowała sama bez pomocy męża córkę, wypracowała prawo do emerytury, utrzymywała męża finansowo, opiekowała się chorym mężem, sama ustalił termin przyjęcia męża do kliniki w Z.. Pozwana jest osobą dobrze zaadaptowaną społecznie. Wie gdzie wyrabia się dowód, w jakim celu pobiera się pożyczki i ze należy je spłacać. Opiswane stany pogarszającego się samopoczucia, trudności w rozeznaniu w podejmowaniu decyzji jeżeli się u niej pojawiły to dopiero po śmierci męża i świadczą o przeżywaniu przez nią stanu żałoby jak i krytycznej sytuacji w jakiej się znalazła. Opiswane stany nie osiągnęły jednak takiego

nasilenia ,że by zrekompensować stan psychiczny pozwanej i spowodowały szukania pomocy u specjalisty. Pozwana miała pełne rozeznanie faktu poręczenia kredytu, celu uzyskanej pożyczki to jest remont mieszkania i spłata poprzedniej pożyczki . Spłacała zresztą kredyt do momentu śmierci męża. Obecnie ma poczucie wstydu przed ludźmi powodu niesplacania kredytu i rosnącego zadłużenia . Podstawę do wyłączenia świadomego lub swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli dają ostre psychozy , głębokie upośledzenia umysłowe Lu ołępienia umysłowe oraz stany przemijających , krótkotrwałych zaburzeń psychicznych takich jak ilościowe i jakościowe zaburzenia świadomości pochodzenia infekcyjnego , intoksykacyjnego . auto intoksykacyjnego . Żaden z tych stanów w dniu zawierania umowy poręczenia kredytu w dniu 04 listopada 2013 nie zaistniał . Zważając na rozkład ciężaru dowodu wynikającego z treści przepisu art. 6 k.c. i jego procesowego odpowiednika opisanego w art. 232 zd. 1 k.p.c., to pozwana była zobowiązana do wykazania istnienia takich okoliczności dotyczących jej zdrowia psychicznego, które pozwoliłyby Sądowi na potwierdzenie jej – ostatecznie gołosłownych

– twierdzeń o wyłączeniu świadomości w działaniu. Pozwana jednak tym rygorom dowodowym nie sprostała, w konsekwencji czego nie sposób było przypisać pozwanej brak świadomości w działaniu przy składaniu oświadczenia o poręczeniu zobowiązania J. Z..

Skoro pozwana legitymowała się świadomością co do swojego postępowania przy składaniu oświadczenia o poręczeniu, w dalszej kolejności Sąd był zobowiązany do oceny zasadności i wysokości żądania powódki.

Pozwana, dla której została ustanowiona pomoc prawna z urzędu świadczona przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sformułowała żadnego merytorycznego zarzutu, na podstawie którego kwestionowana byłaby zasada bądź wysokość żądania powódki. Dlatego też, jedynie celem usystematyzowania należy wyjaśnić, że powódka żądała zapłaty należności wynikających z umowy pożyczki udzielonej J. Z. na podstawie art. 3 zd. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo

– kredytowych (Dz. U. z 2012 roku, poz. 855). Wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia wynikała natomiast z treści przedłożonych przez nią dokumentów, w tym harmonogramu spłat, wydruku historii spłaty należności wynikających z umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2013 roku oraz tabeli prowizji i opłat.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, ostatecznie zasądzeniu na rzecz powódki od pozwanej, jako poręczyciel ponoszącej solidarną odpowiedzialność za zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2013 roku, podlegała cała dochodzona przez powódkę kwota, tj. 36.364,09 zł, na którą składały się kwoty: kapitału w wysokości 34.130,85 zł, odsetek za opóźnienie skapitalizowanych za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia wniesienia pozwu w kwocie 532,21 zł oraz w kwocie 1.482,03 zł, a także opłat i prowizji w łącznej wysokości 219,00 zł.

O odsetkach umownych Sąd orzekł z mocy przepisu art. 481 § 1 i 2¹ k.c. w zw.

z art. 482 § 1 k.c., zasądzając je zgodnie z niekwestionowanym żądaniem pozwu od daty jego wniesienia, tj. 26 czerwca 2014 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania nimi pozwanej. Jako że sytuacja majątkowa pozwanej nie jest dobra, co zresztą legło u podstaw zwolnienia jej od kosztów sądowych w niniejszym postępowaniu, zobowiązanie pozwanej do zwrotu na rzecz pełnomocnika powódki wysokich kosztów zastępstwa procesowego, obok i tak obciążającego już pozwaną obowiązku zwrotu wszystkich należności wynikających z poręczonej przez nią umowy pożyczki, byłoby dla pozwanej dodatkowym, wręcz niemożliwym do zrealizowania obowiązkiem.

W związku z ustanowieniem dla pozwanej pomocy prawnej z urzędu, wobec oświadczenia wyznaczonego pełnomocnika o niepokryciu jego wynagrodzenia w żadnej części, Sąd w punkcie 2. orzeczenia, na podstawie przepisu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia

26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przyznał na rzecz tego pełnomocnika wynagrodzenie w kwocie 2.400,00 zł,

ustalone na podstawie § 6 pkt 5 wskazanego powyżej rozporządzenia, powiększone o stawkę należnego podatku od towarów i usług (23 %; § 2 ust. 3 rozporządzenia).

SSR Grzegorz Korfanty